

ת"פ 4102/11/20 - מדינת ישראל נגד מורד שניר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 יוני 2021

ת"פ 4102-11-20 מדינת ישראל נ' שניר

לפני כבוד השופט בני שגיא, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה:

על-ידי ב"כ עו"ד יוסי קורצברג ועו"ד שלי קוטין

נגד

מורד שניר

הנאשם:

על-ידי ב"כ עו"ד מחמוד נעאמנה

גזר דין

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של נשיאה והובלת נשק בלא רשות על-פי דין, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין** או **החוק**). הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה טענו הצדדים על-פי מיטב שיקול דעתם.

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, עובר ליום 19.10.2020 בשעה 00:55, נטל הנאשם מטען חבלה מאולתר, אשר הורכב, בין היתר, מצינור מתכתי בקוטר 2 צול ובאורך כ- 20 ס"מ ובתוכו תערובת נפץ המורכבת ממלח ניטראטי וגופרית במשקל של כ- 360 גרם וכן מברגי מתכת במשקל כולל של כ- 320 גרם אשר יועדו לשמש כרסס, נפץ חבלה חשמלי מסוג M-6 ומקלט אלחוטי (להלן - **מטען החבלה**). כמו כן נטל הנאשם משדר בעל התאמה אלחוטית למקלט (להלן - **השלט**).

ביום 19.10.2020 בסמוך לשעה 00:55, רכב הנאשם על קטנוע מסוג "סאן יאנג", מ.ר. 51-909-78 שבבעלות אחיו, כאשר לוחית הזיהוי מוסתרת בבד שחור, ובשעה שהוא נושא ומוביל את מטען החבלה כשהוא עטוף בבד ומונח בארגז המחובר לקטנוע. במקביל, נשא והוביל הנאשם את השלט על גופו.

עת עצר הנאשם את הקטנוע בסמוך לצומת הרחובות דרך בן צבי - יהודה הימית, הגיע למקום רכוב על אופנוע שוטר, אשר חסם את הקטנוע, הזדהה בפני הנאשם והורה לו לדומם את הקטנוע ולהישאר במקום. הנאשם הזדהה בכזב בפני השוטר בשם חמיס בכוונה להפריע לשוטר ולהכשילו כשהוא ממלא את תפקידו כחוק.

בסמוך לשעה 00:59, התניע הנאשם את הקטנוע והחל בנסיעה. בתגובה, רץ השוטר אחרי הנאשם, אחז בקטנוע והצליח למנוע את המשך הנסיעה. בתגובה, דחף הנאשם את הקטנוע לעבר השוטר והחל להימלט בריצה, בעוד שהשוטר דולק בעקבותיו. במהלך המרדף, נפל הנאשם אל הקרקע והשוטר אחז בו והודיע לו כי הוא עצור.

על בסיס האמור לעיל הורשע הנאשם בעבירה של נשיאה והובלת נשק בלא רשות על-פי דין.

3. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם בין הצדדים כי **מטען החבלה היה תקול**.

ראיות לעונש

4. מטעם **התביעה** הוגש גיליון הרשעותיו של הנאשם (תע/1), ממנו עולה כי מעורבותו בפלילים החלה בהיותו בן 19 ולחובתו רישום פלילי ללא הרשעה מבית המשפט לנוער משנת 2013 (שהתיישן) בגין החזקת סכין שלא כדין; הרשעה ראשונה בעבירות של החזקת מכשירי פריצה והסגת גבול משנת 2015; הרשעה שניה בעבירה של שימוש בסמים לצריכה עצמית משנת 2016; והרשעה שלישית בעבירות של גניבה וסיוע להתפרצות משנת 2016, בגין נדון לעונש של 6 חודשי מאסר.

5. מטעם **ההגנה** העידה ארוסתו של הנאשם מזה כשנתיים, גב' זאיה כבוב, שמסרה כי המשפחה מאוכזבת ומודעת למעשה החמור אותו ביצע, וכי אין בתקופה הקשה שעבר כדי להצדיק את העבירה. יחד עם זאת, הבטיחה כי המשפחה תעזור ותתמוך בנאשם על מנת שיעבור הליך שיקום במסגרת ריצוי מאסרו וגם לאחר שחרורו. העדה הוסיפה וסיפרה כי קשה לנאשם, הוא סובל ומתחרט על מעשיו.

טיעוני הצדדים לעונש

6. **התובע**, עו"ד יוסי קורצברג, עמד בטיעונו על חומרת מעשיו של הנאשם תוך הדגשת משקלה הרב של תערובת הנפץ שהכיל המטען, אשר מהווה לשיטת התביעה נסיבה לחומרה. נטען, כי אין בעובדה שהמטען היה תקול כדי להפחית מחומרת העבירה מאחר שהנאשם כלל לא היה מודע לכך.

עוד נטען, כי נשיאת מטען חבלה חמורה יותר מנשיאת אקדח ועל כן יש מקום, לעמדת התביעה, להחמיר במתחם ולהעמידו על 30 עד 60 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים.

7. בפתח טיעונו, ציין **הסנגור**, עו"ד מחמוד נעאמנה, כי הנאשם הודה בשלב מוקדם מאד במשפט, לקח אחריות וחשך זמן ציבורי ושיפוטי בניהול התיק, וזאת חרף הקשיים הראייתיים שהתגלו בתיק ומבלי שהובטח לו הסדר עונשי ויש בכך כדי להעיד על הבעת חרטה והפנמת הפסול.

הסנגור התייחס גם לגילו הצעיר של הנאשם ולעברו הפלילי וציין כי מדובר במעצר ומאסר ראשון מאחורי סורג ובריח שכלל אינו קל עבורו, וניכר כי הרתיע אותו והשיג את מטרותיו.

עוד נטען בהרחבה לעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם.

אשר למתחם העונש ההולם - נטען כי נוכח העובדה כי מדובר במטען תקול, לא הייתה כל היתכנות להפעלתו כך שיש להעמיד את הרף התחתון של המתחם על 12 חודשי מאסר; ולחלופין לקבוע כי הרף התחתון שלו עומד על 16 חודשי מאסר, כפי שנקבע במספר גזרי דין שניתנו בעבירות של נשיאת נשק. כך או כך, עתר הסנגור למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם שייקבע. הסנגור התייחס אף למדיניות הענישה הנוהגת והפנה למספר רב של פסקי דין המתיישרים, לשיטתו, עם מתחם העונש ההולם הנטען על-ידו.

8. **הנאשם** הביע צער על מעשיו במילותיו האחרונות לעניין העונש.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

עמוד 2

9. בתי המשפט חזרו פעם אחר פעם על חומרתן של עבירות נשק והסכנה הרבה הטמונה בהן:

"אין צורך להכביר מילים על מסוכנותם הרבה של חומרי נפץ ומטעני חבלה. מדובר בסכנת נפשות, פשוטו כמשמעו. יש למגר תופעה של סחר, נשיאה והובלה של נשק. אין ניתן להתפשר. מידת הרחמים צריכה להיות מופנית יותר אל הציבור הרחב, מאשר כלפי המערער ואחרים שכמותו, שמסכנים חיי אדם בצורה שכזו" (ע"פ 6210/13 גונן נ' מדינת ישראל (14.11.2013)).

וגם:

"...יש ליתן משקל נכבד לכך שעסקינן בתיק שעניינו בהחזקה, הובלה ונשיאה של מטען חבלה. מדובר בכלי נשק התקפי ורב עוצמה שהשימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה ואינו מתיישב עם מטרה אחרת כלשהי..." (ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת (22.12.2020)).

הערכים החברתיים הרלוונטיים לעבירות נשק הם הגנה על שלום הציבור וביטחון ועל הסדר הציבורי, זאת מאחר שעבירות אלה מהוות את התשתית לביצוע מגוון רחב של עבירות - החל בעבירות איומים, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה, אשר גוררות מטבע הדברים פגיעה בגוף, בנפש וברכוש (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (5.11.2019) (להלן - **עניין סובח**)); מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית; ויוצרות סיכון ממשי וחמור לציבור.

10. הנאשם נשא והוביל מטען חבלה שהכיל בתוכו תערובת נפץ במשקל בלתי מבוטל, יחד עם שלט אלחוטי, כשהוא רוכב על אופנוע ובדרך ליעד (גיאוגרפי) לא ידוע. הגם שלא צוין בכתב האישום הרקע לנשיאת מטען החבלה או נתון בדבר כוונה לעשות בו שימוש ולפעילו; הרי שאין בכך כדי לגרוע מפוטנציאל הנזק הגלום בעבירה.

ראו לעניין זה ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן (19.1.2014):

"הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד".

כפי שנקבע בעבר, מתחם העונש ההולם צריך לשקלל, בין היתר, גם את סוג הנשק ופוטנציאל הפגיעה בטמון בו (ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל, פס' 10 (5.6.2013)), ובענייננו - גם את העובדה כי דובר במטען חבלה תקול. יחד עם זאת, ברור כי גם מטען תקול ניתן להשמיש, וממילא לא ניתן לקבוע כי הנאשם ידע בזמן אמת שהמטען שהוא מוביל תקול.

"חומרתן של עבירות נשק אינה מסתכמת רק במה שאירע בפועל, אלא גם במה שעלול היה להתרחש - קרי: בסיכון הפוטנציאלי שהיה טמון בהתנהגות" (ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל (31.7.2013)).

11. בקביעת המתחם יש לשקלל אף את הנתונים הבאים:

(א) העובדה כי דובר במטען מאולתר, ולא בכזה המכיל חומר נפץ תקני (הנגב, לרוב, מרשות צה"ל);

(ב) היעדר נתונים (בכתב האישום המתוקן) מהם ניתן ללמוד כי תפקידו של הנאשם משמעותי יותר מאשר "בלדר".

12. בחינת פסיקת בית המשפט העליון מלמדת על מגמת החמרה בעבירות נשק:

"החומרה היתרה הכרוכה בעבירות נשק והסיכון הנשקף מביצוען לציבור, מקבלים משנה תוקף בשים לב להיקפיה של התופעה ואופן התפשטותה. כמענה לכך, מסתמנת בפסיקה מגמה עקבית להחמיר את הענישה בגין עבירות אלו, באופן שיהלום את מידת פגיעתן בערכים המוגנים ויקדם את מיגור התופעה... משכך, חרף עיקרון הענישה האינדיבידואלית והמשקל שיש ליתן לנסיבותיו האישיות של כל נאשם לגופו, בבואו לגזור את דינו של מי שהורשע בביצוע עבירות חמורות אלו, על בית המשפט לתת בכורה לשיקולי ההרתעה והאינטרס הציבורי (ע"פ 8045/17 בראנסי נ' מדינת ישראל, פס' 11 (16.8.2018)).

וכן:

"המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ "לשים יד" על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק... אזכיר כי המחוקק ביטא את גישתו המחמירה לתופעה זו כאשר קבע עונשים מחמירים של 7 שנות מאסר על רכישה או החזקה של נשק בלא רשות על פי דין, 10 שנות מאסר על נשיאה או הובלה של נשק בלא רשות על פי דין, ו- 15 שנות מאסר על ייצור, יבוא או סחר בנשק בלא רשות על פי דין...; זאת אף בלא שנעשה בנשק שימוש לביצוע עבירה נוספת" (עניין סובח, פס' 17).

13. בנוסף לפסקי הדין שהובאו לעיל, מצאתי את פסקי הדין הבאים כרלוונטיים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם:

א. ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת (22.12.2020) - המשיב הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של החזקה, הובלה ונשיאה של נשק כחלק מפרשה של עסקת נשק יחד עם שניים נוספים. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, המשיב הסיע את נאשם 2 למקום מגוריו של נאשם 1, שם מסר נאשם 1 לידי נאשם 2 שלושה מטעני חבלה בתוך קופסת קרטון. המשיב ונאשם 2 עזבו את הבית כשהם נושאים ומובילים בצוותא את המטענים. בהתאם לאמור בכתב האישום, המשיב ידע שמדובר במטען חבלה אחד לפחות. המשיב ונאשם 2 נעצרו בעקבות חסימה משטרתית. בשים לב לחלקו המשותף של המשיב בפרשה, קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה בעניינו של המשיב שנע בין 6 ל-24 חודשי מאסר והשית על המשיב 7 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. בנוסף, המשיב נשא בעונש מאסר בגין הפקעת עבודות שירות שטרם ריצה למשך 6 חודשים בתיק קודם ולכן נקבע כי מתוך 7 חודשי המאסר שהוטלו עליו, 5 יצטברו לעונש המאסר והיתרה תרוצה בחופף, היינו 11 חודשי מאסר בגין שני התיקים בסך הכל. ערעור שהגישה המדינה על קולת העונש התקבל. וכך נקבע:

"בחינת פסיקת בית משפט זה בעניין החזקת ונשיאת מטעני חבלה מגלה כי מדיניות הענישה הנהוגה כוללת עונשי מאסר ממושכים בפועל... בקביעת המתחם בעניינו שם בית המשפט המחוזי דגש על מקומו של המשיב במעשים המתוארים בכתב האישום. כך, ציין בית המשפט כי "אין חולק כי [המשיב - ע' פ'] לא היה אמור לקבל את המטענים לידי, לא אמור היה לעשות בהם כל שימוש וחלקו התמצה בהובלת נאשם אחר ברכב ותו לא". נקבע, כי בשים לב לאמור ולכך שלא בוצעו עבירות נוספות זולת זו שבה הורשע המשיב, יש לקבוע מתחם ענישה שבין 6 לבין 24 חודשי מאסר בפועל. לטעמנו מתחם ענישה זה, בשים לב לכל האמור לעיל, ובפרט לכך שמדובר בהחזקה, נשיאה והובלה של מטען חבלה אינו הולם את חומרת

העבירה" [ההדגשות הוספו - ב.ש].

בשים לב לכך שאין ערכאת הערעור נוהגת למצות את חומרת הדין, בית המשפט העליון העמיד את עונשו של המשיב על **14 חודשי מאסר**, כאשר 12 חודשים ירוצו במצטבר לעונש המאסר שהוטל עליו בגין הפקעת עבודות השירות בהליך האחר.

ב. ע"פ 5806/19 **בושרי נ' מדינת ישראל** (31.10.2019) - המערער הורשע (יחד עם נאשם נוסף שסייע לו) על יסוד הודאתו בעבירות של נשיאה והובלה של נשק, חבלה במזיד ברכב, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו ושיבוש מהלכי משפט. על-פי עובדות כתב האישום במתוקן, המערער נשא והוביל ברכב בו נהג נשק הכולל שלושה טלפונים סלולריים אשר הוסבו כמערכת הפעלה היכולה לשמש למטען חבלה, אמצעי ייזום הכוללים שני נפצי חבלה ושש סוללות המתאימות להפעלת הטלפונים הסלולריים. רכיבים אלו התאימו אחד לשני והיוו חלק ממרכיביו של מטען חבלה מאולתר. המערער ניסה להימלט מרכב משטרתי סמוי שדלק אחריו וניסה לעצרו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר** והשית על המערער 27 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בהמלצת בית המשפט העליון, חזר בו המערער מהערעור שהגיש על חומרת העונש.

ג. ע"פ 2231/18 **בדואן נ' מדינת ישראל** (25.10.2018) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של הצתה ונשיאה והובלה של נשק. על-פי עובדות האישום השני, הרלוונטי לעניינו, המערער קיבל מאחר מטען חבלה ("מטען צינור"), אותו התבקש להניח בפתחו של בית עסק. המערער החזיק במטען החבלה ימים ספורים ואז החזיר אותו לאחר בטענה שהמטען אינו תקין. לאחר מכן האחר עדכן את המערער כי המטען מוכן להפעלה, אך המערער לא הגיע לקחתו. בית המשפט המחוזי קבע לאישום זה **מתחם ענישה שנע בין 12 ל- 30 חודשי מאסר** והשית על המערער עונש כולל (בגין שני האישומים) של 32 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש התקבל ובית המשפט העליון הקל בעונשו של המערער והעמידו על 26 חודשי מאסר. זאת נוכח הצטברות מספר נסיבות מקלות בעניינו, כשהעיקריות שביניהן שיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק ומסירת שמו של האחר, התוודותו מיוזמתו על מעורבותו באירוע ההצתה (האישום הראשון), והפסקת העבירה בכך שלא חזר לקחת את המטען מהאחר לאחר שתוקן.

ד. ע"פ 9158/16 **אברג'יל נ' מדינת ישראל** (30.1.2017) - המערערים הורשעו על יסוד הודאתם בעבירות של ייצור נשק (המערער 2), סיוע לייצור נשק (המערער 1) ומתן אמצעים לביצוע פשע (שני המערערים) בכך שקשרו קשר לייצר מטען חבלה מאולתר ולצורך כך רכשו חמש מערכות הפעלה המשמשות להפעלת פירוטכניקה. המערער 2 ייצר מטען חבלה מאולתר, בסיועו של המערער 1, והמטען הונח על ידי אחר (שזהותו אינה ידועה) ברחוב והוא אותר על ידי עובר אורח באקראי. שני המערערים הואשמו בכך שנתנו אחת ממערכות ההפעלה שרכשו לאדם שזהותו אינה ידועה בידעם כי היא נועדה לשמש לביצוע פשע. בית המשפט המחוזי קבע למערער **1 מתחם ענישה שנע בין 18 ל- 42 חודשי מאסר**; ולמערער 2 מתחם ענישה שנע בין **36 ל- 84 חודשי מאסר**. על מערער 1 הושתו 30 חודשי מאסר; ועל מערער 2 הושתו 60 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. ערעור על חומרת העונש נדחה.

ה. רע"פ 2406/16 **יונגר נ' מדינת ישראל** (29.9.2016) - המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של החזקת נשק והחזקת קנבים לצריכה עצמית בכך שהחזיק מטען חבלה אלחוטי מאולתר, שבכוחו להמית אדם, יחד עם מערכת הפעלה מרחוק על ידי מקלט ומשדר אוטומטי, במחסן הצמוד למשרדו, הנמצא מתחת ליציא

של אולם ספורט, אשר שימש, בין היתר את ילדי חטיבות בתי הספר הסמוכים לו. בית משפט השלום קבע **מתחם ענישה שנע בין 24 ל- 60 חודשי מאסר**, והשית על המערער 48 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה הן על ידי בית המשפט המחוזי; והן על ידי בית המשפט העליון.

ו. ת"פ 15459-11-12 **מדינת ישראל נ' אלפנדרי ואח'** - כתב אישום שהוגש נגד 8 נאשמים שהיו מעורבים בפרשה של עבירות נשק - כל אחד על פי חלקו. בשנת 2012 הכין אחד, מוטי סניור, מטעני חבלה מ"תוצרת ביתית" (קופסאות מתכת שהכילו חומרי נפץ ומשדרים להפעלה מרחוק), והפיצם באמצעות הנאשמים שהואשמו בצוותא בכתב האישום.

עניינם של שלושה מהם נדון בבית המשפט העליון במסגרת ערעורים שהוגשו על חומרת העונש, כמפורט להלן:

ע"פ 3491/13 **טוויק נ' מדינת ישראל** (15.11.2013) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של רכישת נשק ונשיאה והובלה של נשק בכך שקיבל, ביחד עם נאשם נוסף, שקית ובה מטען חבלה ומשדר והשניים הובילו את המטען מחולון לראשון לציון. המערער התקשר לסניור ושאל לגבי אופן הפעלת המטען. בסמוך לכך, השניים הסתירו את המטען תחת שיח, כאשר השלט נשאר בחזקתו של המערער. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 24 ל- 60 חודשי מאסר**, והשית על המערער 30 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

ע"פ 6210/13 **גונן נ' מדינת ישראל** (14.11.2013) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של נשיאה והובלה של נשק בכך שקיבל ביחד עם אחר שני מטעני חבלה מאולתרים "מתוצרת ביתית", העשויים מקופסת מתכת ובה חומר נפץ, ושני מנגנוני הפעלה הכוללים משדר ושלט, והובילם אל מקום לא ידוע. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם כי המדינה תעתור לעונש של 36 חודשי מאסר בעוד שהמערער יטען כרצונו. בית המשפט המחוזי השית על המערער עונש של 30 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

ע"פ 5336/13 **צדוק נ' מדינת ישראל** (17.11.2013) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של נשיאה והובלה של נשק בכך שקיבל מאחר שקית ובה מטען חבלה ומשדר. המערער הכניס את השקית לארגז הקטנוע והוביל בצוותא עם אחר את המטען מחולון לראשון לציון, שם הסתירו את המטען תחת שיח. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם כי המדינה תעתור לעונש של 30 חודשי מאסר בעוד שהמערער יטען כרצונו. בית המשפט המחוזי השית על המערער 20 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון.

ז. ע"פ 6484/12 **צוברא נ' מדינת ישראל** (30.4.2013) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של נשיאת נשק, מעשה פזיזות ורשלנות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו בכך שהוביל בתא המטען של רכבו מטען חבלה, וכשניגשו לרכבו שלושה בלשי משטרה במטרה לעצור אותו, לחץ על דוושת הגז והחל במנוסה בנסיעה פרועה תוך שהוא פוגע ברכוש ומסכן את התנועה. הוסכם בין הצדדים על 'הסדר טווח', כאשר מתחם הענישה **נע בין 24 ל- 40 חודשי מאסר**. בית המשפט המחוזי השית על המערער 34 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש על חומרת העונש התקבל בחלקו רק לעניין תקופת הפסילה.

ח. ת"פ (מחוזי ת"א) 49632-01-18 **מדינת ישראל נ' שיינברג ואח'** (16.12.2018) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של מתן אמצעים לביצוע פשע, קשירת קשר לביצוע פשע, ניסיון להרוס נכס בחומר נפץ, ייצור

נשק שלא כדין, החזקת נשק שלא כדין, נשיאת נשק שלא כדין, איומים ושינוי זהות רכב - אשר נפרשות על פני שלושה אישומים. בהתאם לאישום השלישי והרלוונטי לענייננו, יצר הנאשם, בעצמו או באמצעות אחר, מטען חבלה מאולתר שהורכב, בין היתר, ממכל תרמוס נירוסטה, תערובת נפץ פירוטכנית שהכילה מלח פרכלוראטי ודיפניל אמין, בקבוק פלסטיק שהכיל בנזין, ראש גפרור חשמלי וטלפון נייד ששימש כמערכת הפעלה. הנאשם נשא את מטען החבלה האמור שעה שרכב על אופנוע עם לוחית רישוי שזויפה על ידו והצמיד את מטען החבלה לתחתית רכב בכוונה לפוצץ את טען החבלה ולגרום נזק לרכב אולם עקב כשל טכני, מטען החבלה לא התפוצץ. מתחם העונש שקבעתי בעניינו של האישום השלישי **נע בין 34 ל- 62 חודשי מאסר**.

יצוין כי מקרה זה חמור מענייננו בהינתן העובדה שאותו שיינברג לא רק נשא את המטען אלא אף היה מעורב בייצורו, וכן הצמיד אותו לרכב על מנת שיתפוצץ.

ט. ת"פ (מחוזי י-ם) 3510-06-15 **מדינת ישראל נ' אטדגי** (18.11.2015) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של נשיאת והובלת נשק בכך שנשא ברכבו מטען חבלה שהורכב מלבנת חבלה שהכילה חומר נפץ ושלט רחוק, עטופים ביריעת בד עד שנעצר על ידי המשטרה. בבדיקת מרכיבי מטען החבלה, נמצא כי המטען לא יכול היה להתפוצץ, אך אם כל מרכיביו היו תקינים ומחוברים כהלכה - היה בכוחו להמית אדם. המדינה עתרה לקביעת מתחם שנע בין 24 ל- 48 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי קבע מתחם **שנע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל**. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון (ע"פ 8700/15) נמחק לבקשת המערער.

י. ת"פ (מחוזי ת"א) 34967-10-16 **מדינת ישראל נ' ז'ידקוב ואח'** (8.11.2017) - הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם בעבירות של נשיאת נשק, החזקת נשק וקשירת קשר לביצוע פשע בכך שהחזיקו ונשאו מטען חבלה תקול ברחבי העיר רמת גן, במשקל של כחצי קילוגרם. הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים שקלל מגוון נתונים, לרבות נתונים ראייתיים ומודיעיניים. במסגרת הליך גישור נקבע **מתחם שנע בין 30 ל- 38 חודשי מאסר**. על נאשם 1 הושת עונש של 30 חודשי מאסר; על נאשם 2 עונש של 33 חודשי מאסר; ועל נאשם 3 הושת עונש של 38 חודשי מאסר.

קביעת מתחם העונש ההולם - סיכום

14. על יסוד השיקולים שפורטו, תוך מתן משקל לעובדה כי דובר במטען מאולתר שאינו כולל חומר נפץ תקני, תקול, ובהיעדר נתון כלשהו לפיו הנאשם שימש יותר מ"בלדר", הגעתי למסקנה כי **מתחם העונש ההולם נע בין 24 ל- 54 חודשי מאסר בפועל**.

קביעת העונש המתאים

15. בבואי לקבוע את העונש המתאים לנאשם בגדרו של מתחם הענישה, נתתי דעתי לכל הנסיבות הרלוונטיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה.

הודאה וקבלת אחריות - זקפתי לזכותו של הנאשם את הודאתו בשלב מוקדם במשפט, לקיחת האחריות והחיסכון בזמן הציבורי. אציין כי אלמלא הודאת הנאשם, היה מקום להטיל עליו עונש חמור באופן משמעותי מזה שיוטל עליו בסופו של יום;

נתונים אישיים - שקלתי את נסיבותיו המשפחתיות המורכבות של הנאשם, אשר פורטו בהרחבה על ידי הסנגור;

עבר פלילי - עברו הפלילי של הנאשם אינו בעל חומרה מיוחדת וכולל שלוש הרשעות שלא מן העניין. כמו כן, מדובר במאסרו הראשון של הנאשם והפסיקה הכירה ברכיב "המאסר הראשון" ככזה המהווה שיקול ממתן בענישה.

סיכום

16. לאחר שקלול הנתונים שפורטו, ראיתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו - 19.10.2020;

ב. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו כל עבירת נשק מסוג פשע, או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע;

ג. 3 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו כל עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון;

ד. קנס כספי בסך ₪ 5,000 או 40 ימי מאסר תמורתו, אשר ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.8.2021 ועד לסיום התשלומים. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, יעמוד הקנס לפירעון מלא.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום ל' סיוון תשפ"א, 10/06/2021 במעמד הצדדים.

**בני שגיא, שופט
סגן נשיא**